

Fylkesmannens vurdering av mulig brudd på taushetsplikt ved bekymringsmelding til barnevernet

22.12.2020 (2020/291)

Saken gjelder Fylkesmannen i Innlandets avgjørelse i en tilsynssak, hvor de kom til at en psykologs bekymringsmelding til barnevernet ikke utgjorde brudd på et helsepersonells taushetsplikt.

Fylkesmannen la stor vekt på at psykologen i denne saken hadde drøftet saken anonymt med barneverntjenesten, og konkluderte med at det ikke var brudd på taushetsplikten når helsepersonellet handlet i tråd med barneverntjenestens råd om å sende bekymringsmelding.

Sivilombudsmannen er kommet til at Fylkesmannen ikke har foretatt en tilstrekkelig selvstendig og forsvarlig vurdering av om det foreligger brudd på taushetsplikten. At psykologen hadde lang erfaring og fulgte råd fra barneverntjenesten kunne ikke begrunne at vilkårene er oppfylt.

Fylkesmannen har i sin avgjørelse og ovenfor ombudsmannen også vist til noen opplysninger om et søskens psykiske helseproblemer og psykologens samarbeidsproblemer med foreldrene, men heller ikke disse opplysningene gir tilstrekkelig grunnlag for konklusjonen om at vilkårene for unntak fra taushetsplikten er oppfylt. Fylkesmannen bes derfor behandle

den delen av saken som gjelder mulig brudd på taushetsplikt på nytt.

Sakens bakgrunn

Høsten 2018 var A (heretter kalt A, eller søsteren) under behandling for psykiske plager hun hadde hatt over tid. Hun fylte 18 år høsten 2018. Hun bodde ikke lenger med foreldrene.

En av As behandlere, psykologspesialist B (heretter kalt psykologen), sendte 18. september 2018 en bekymringsmelding til barneverntjenesten. Bekymringsmeldingen gjaldt omsorgssituasjonen for As yngre bror. Følgende ble journalført av psykologen om bekymringsmeldingen:

«Ut ringer far og informerer om at det vil bli sendt en bekymringsmelding til barnevernet, fordi det er bekymring for pas yngre bror, på bakgrunn av at han har en veldig psykisk syk eldre søster. Far lurer på hvorfor, da ingen andre instanser har vært bekymret. Ut svarer at det ikke mulig å si noe om hvorfor andre ikke har gjort det, men at det er undersøkt, anonymt med barnevernet, om det er grunnlag for å sende bekymringsmelding. Og det er det.»

As far klaget blant annet over dette til Fylkesmannen i Innlandet på As vegne. As far mente blant annet at bekymringsmeldingen innebar brudd på psykologens taushetsplikt.

Fylkesmannen åpnet tilsynssak, som primært gjaldt behandlingen søsteren hadde mottatt, men hvor mulig brudd på taushetsplikt også var ett av temaene. I sin uttalelse til Fylkesmannen i saken skrev psykologen:

«Ringte far og informerte at det ble sendt bekymringsmelding til barnevernet fordi pas har en liten bror som det må sørges for at ivaretas best mulig, og det er rimelig å anta at han blir påvirket av å ha en alvorlig syk søster. I første samtalen hvor foreldrene var med, da pas ble lagt inn etter utskrivelse fra BUP Akutt, spurte behandler om bror, og om han blir ivarettatt, og om barnevernet var inne i bildet. Veldig avvisende ble det svart at han ble tatt vare på. Etter hvert som vi så hvor alvorlig situasjonen med pas var ble det tydelig at vi burde ha reagert tidligere og sendt bekymringsmelding til barnevernet. Det spiller ingen rolle hvilken oppfølging broren evt fikk. Da behandler var bekymret, skulle det ha blitt sendt bekymringsmelding allerede ved innleggelse 10.07.18.»

Fylkesmannen i Innlandet avsluttet saken ved avgjørelse 8. mars 2019. Bekymringsmeldingen ble vurdert slik:

«I foreliggende sak har behandler vært usikker på om det forelå en meldeplikt til barnevernet, og hun kontaktet derfor barnevernet og ba om råd, uten å røpe barnets identitet. Det kan da ikke bebreides henne at hun handlet i tråd med rådet hun fikk av barnevernet.»

Fylkesmannen konkluderte deretter slik under dette punktet i tilsynssaken:

«Fylkesmannen finner at [psykologen] ikke har brutt taushetsplikten etter helsepersonelloven § 21.»

Deler av saken ble først ferdigbehandlet av Fylkesmannen ved deres avgjørelse 26. november 2019.

As far klaget 14. januar 2020 til ombudsmannen på As vegne.

Våre undersøkelser

Etter å ha innhentet og gjennomgått sakens dokumenter, fant vi grunn til å undersøke enkelte sider av saken nærmere. I brev 15. juni 2020 ba vi Fylkesmannen om å redegjøre nærmere for hvilke vurderinger som lå til grunn for konklusjonen om at taushetsplikten ikke er brutt i dette tilfellet. Det ble særlig bedt om svar på følgende:

1. Hvilken betydning har samtalen med barnevernet for vurderingen av eventuelt brudd på taushetsplikten?
2. Kan en storesøsters sykdom i seg selv være tilstrekkelig grunnlag for å gjøre unntak fra taushetsplikten og sende bekymringsmelding, jf. helsepersonelloven § 33 andre ledd bokstav a, eller kreves det mer informasjon om hvilken oppfølging og omsorg barnet får av foreldre og andre?
3. Hvordan vurderer Fylkesmannen psykologens uttalelse om at det ikke spiller noen rolle hvilken oppfølging det aktuelle barnet eventuelt fikk?

I sitt svar 20. august 2020 til ombudsmannen ga Fylkesmannen uttrykk for at psykologens begrunnelse var vag og med fordel kunne vært utdypet. Fylkesmannen gjenga flere opplysninger fra As pasientjournal som de mener tilsa at As sykdom var en belastning for broren og for foreldrene. Fylkesmannen skrev videre at de «innser at [de] burde gått nærmere inn på brorens situasjon i avgjørelsen i saken.»

Videre ga Fylkesmannen uttrykk for at sykdom i familien, slik som storesøsters sykdom i foreliggende sak, ikke i seg selv gir grunnlag for bekymringsmelding, men at det kan føre til at en forelder/foreldre ikke lenger klarer å gi et barn nødvendig omsorg. Om den konkrete saken skrev Fylkesmannen at psykologen hadde forsøkt å innhente mer informasjon om hvilken oppfølging og omsorg barnet fikk av foreldrene og andre, uten at det hadde lyktes.

Fylkesmannen opplyste at de forstår psykologens uttalelse om at det ikke spiller noen rolle hvilken oppfølging barnet eventuelt fikk slik at psykologen her «sikter til helsepersonells selvstendige og personlige ansvar for å melde til barneverntjenesten». Ifølge Fylkesmannen innebærer dette blant annet «at hvert enkelt helsepersonell har en opplysningsplikt også der annet helsepersonell har samme kunnskap, ev. allerede har meldt fra til barneverntjenesten».

Fylkesmannen opplyste at de tok til etterretning at de burde skrevet en mer utfyllende vurdering av spørsmålet om hvorvidt meldingen til barnevernstjenesten utgjorde et brudd på taushetsplikten.

Etter en ny gjennomgang av saken fastholdt Fylkesmannen konklusjonen om at det ikke forelå brudd på taushetsplikten.

Det redegjøres mer for Fylkesmannens svar til ombudsmannen nedenfor under ombudsmannens syn på saken.

A og hennes foreldre innga merknader i saken. Fylkesmannen hadde ingen kommentar til disse.

Ombudsmannens syn på saken

Det sentrale spørsmålet i saken er om Fylkesmannens vurdering av om det var begått brudd på taushetsplikten var tilstrekkelig selvstendig og forsvarlig, og i samsvar med helsepersonelloven § 33 andre ledd bokstav a.

1. Rettslige utgangspunkter

1.1. Fylkesmannens behandling av saker etter pasient- og brukerrettighetsloven § 7-4

Etter pasient- og brukerrettighetsloven § 7-4 kan pasienten be tilsynsmyndigheten om en vurdering dersom vedkommende mener bestemmelser om plikter fastsatt i eller i medhold av helsepersonelloven er brutt til ulempe for seg.

Fylkesmannen skal etter § 7-4 a første ledd vurdere de synspunkter som er fremsatt i en slik anmodning. Etter fjerde ledd skal Fylkesmannen gi underretning om resultatet av sin behandling av saken og en kort begrunnelse for resultatet.

Fylkesmannens avgjørelse må være saklig, og saksbehandlingen forsvarlig. Saken må behandles på grunnlag av rett faktum, og riktig forståelse av gjeldende rett. Begrunnelsen bør reflektere hovedtrekkene i tilsynets vurderinger, og utformes slik at det klart fremgår at de sentrale problemstillingene er selvstendig og forsvarlig vurdert.

For en nærmere redegjørelse for reglene for Fylkesmannens behandling av slike pliktbruddsaker, vises blant annet til ombudsmannens uttalelse 25. september 2020 (SOM-2019-4823) med videre henvisninger.

1.2 Helsepersonells taushetsplikt og unntak ved bekymringsmelding til barnevernet

Utgangspunktet er at helsepersonell har taushetsplikt. Plikten er ikke bare en plikt til å tie, men også en plikt til aktivt å hindre spredning av opplysninger, jf. helsepersonelloven § 21:

«Helsepersonell skal hindre at andre får adgang eller kjennskap til opplysninger om folks legems- eller sykdomsforhold eller andre personlige forhold som de får vite om i egenskap av

å være helsepersonell.»

Det er tungtveiende grunner bak helsepersonells taushetsplikt. Taushetsplikten er en generell forutsetning for at det skal kunne ytes nødvendig helsehjelp. I merknadene til bestemmelsen i Ot.prp.nr.13 (1998-1999) står det at

«[f]ormålet med taushetspliktbestemmelsene er å verne pasientens integritet og sikre befolkningens tillit til helsetjenesten og helsepersonell. Taushetspliktbestemmelsene skal hindre at pasienter unnlater å oppsøke helsetjenesten ved behov for helsehjelp. Pasienten skal føle seg trygg på at de opplysninger som gis i forbindelse med helsehjelpen ikke nyttes i andre sammenhenger».

Helsepersonelloven § 33 om helsepersonells opplysningsplikt til barnevernet gir unntak fra taushetsplikten. Fylkesmannen har ved sin behandling av saken tatt utgangspunkt i helsepersonelloven § 33 andre ledd bokstav a. Etter at bestemmelsens ordlyd ble endret med virkning fra 1. juli 2018, lyder den slik:

«Helsepersonell skal uten hinder av taushetsplikt etter § 21 melde fra til barneverntjenesten uten ugrunnet opphold

a) når det er grunn til å tro at et barn blir eller vil bli mishandlet, utsatt for alvorlige mangler ved den daglige omsorgen eller annen alvorlig omsorgssvikt(...).»

Bestemmelsen angir hvilke tre situasjoner som gir unntak fra taushetsplikt, og hvor sannsynlig det må være – «grunn til å tro» – at situasjonen er slik.

Omsorgssituasjonen for det aktuelle barnet må være kvalifisert mangelfull. Det er snakk om mishandling eller alvorlige mangler eller svikt ved omsorgen. At unntaket fra taushetsplikten kun gjelder de alvorlige tilfellene fremgår også av forarbeidene til lovendringen som trådte i kraft 1. juli 2018, jf. Prop.169 L (2016–2017) s. 123.

«Opplysningsplikten må utformes med tanke på å balansere de ulike hensynene som ligger bak regelverket om taushetsplikt, opplysningsrett og opplysningsplikt. Resultatet av denne avveiningen er på den ene side at opplysningsplikten er en ubetinget plikt som setter lovbestemt taushetsplikt til side. På den andre siden er opplysningsplikten begrenset til å gjelde i de mer alvorlige tilfeller; ved mishandling eller andre former for alvorlig omsorgssvikt, ved vedvarende alvorlige atferdsvansker og ved menneskehandel.»

Det understrekes også at hva som skal til for at meldeplikten utløses, kan bero på vanskelige vurderinger, jf. Prop.169 L (2016–2017) s. 148.

«Det er ikke mulig å gi en uttømmende beskrivelse av hva som omfattes av begrepet «alvorlig omsorgssvikt». Vurderingen vil alltid avhenge av forholdene rundt det enkelte barnet, og med utgangspunkt i vedkommendes egen faglige vurdering og det som er tilgjengelig av opplysninger og dokumentasjon. I en del tilfeller vil det være klart at barnet befinner seg i en situasjon som utløser plikt til å melde fra til barneverntjenesten. I andre tilfeller vil dette være

vanskeligere å vurdere. Det er ikke lett å trekke absolutte grenser mellom akseptabel og uakseptabel omsorg. Alvorlighetsgraden og antallet forsømmelser barnet utsettes for, må vurderes. Det er også av betydning om forsømmelsene er sporadiske eller vedvarende.»

Beviskravet er angitt som «grunn til å tro» og innebærer en lavere terskel enn sannsynlighetsovervekt, jf. Prop.169 L (2016–2017) på side 147:

«Kravet 'grunn til å tro' innebærer at det ikke kreves sikker viten om at situasjonen er så alvorlig som beskrevet, men at det samtidig må foreligge mer enn en vag og udefinerbar mistanke. Kravet er oppfylt dersom det foreligger en bekymring eller mistanke som er begrunnet i konkrete forhold knyttet til det enkelte barnets situasjon. Dette innebærer at det ikke er et krav om sannsynlighetsovervekt eller sikker viten for å utløse meldeplikten.»

Oppsummert kan man si at beviskravet ikke er særlig strengt. Men det kreves at det foreligger konkrete forhold, knyttet til det enkelte barnets situasjon, som tilsier at situasjonen for barnet er så alvorlig som bestemmelsen krever.

Ansvar for å vurdere om det er rettmessig å gi taushetsbelagte opplysninger med hjemmel i helsepersonelloven § 33 ligger hos helsepersonellet. Det er også det aktuelle helsepersonellet som etter forholdene kan holdes ansvarlig for eventuelle brudd på taushetsplikten.

2. Fylkesmannens behandling av saken

I sin avgjørelse i saken begrunner Fylkesmannen sitt standpunkt med å vise til psykologens redegjørelse for bakgrunnen for bekymringsmeldingen, samt til at hun hadde fått råd om å sende bekymringsmelding av barnevernet i en samtale hvor hun presenterte saken anonymt.

Fylkesmannens vektlegging av at psykologen fulgte råd fra barneverntjenesten

Fylkesmannens synes å ha lagt stor eller avgjørende vekt på at psykologen hadde kontaktet barnevernet og drøftet saken anonymt. I avgjørelsen skriver de at «(d)et da ikke kan bebreides henne at hun handlet i tråd med rådet hun fikk fra barnevernet».

I sitt svar til ombudsmannen opplyser imidlertid Fylkesmannen at helsepersonell har et selvstendig ansvar for å vurdere om vilkårene for å sende bekymringsmelding til barnevernet er oppfylt. Fylkesmannen sier videre at barnevernets råd om å inngi bekymringsmelding ikke er avgjørende for Fylkesmannen, men vil være et moment som trekker i retning av at helsepersonellet ikke har brutt taushetsplikten. De viser til at det i tvilstilfeller kan være nyttig å diskutere spørsmålet om meldeplikt anonymt med barneverntjenesten og eventuelt få råd derfra, jf. Helsedirektoratets rundskriv «Helsepersonelloven med kommentarer».

Ombudsmannen er enig i at det kan være nyttig for helsepersonell å diskutere saken anonymt med barnevernet. En slik diskusjon vil imidlertid bare være en hjelp for helsepersonellet i deres egen

vurdering av om vilkårene for unntak fra taushetsplikten er oppfylt.

Selv om Fylkesmannen i ettertid opplyser at de kun anser råd fra barnevernet som et moment i vurderingen av taushetsplikt, tyder deres begrunnelse i avgjørelsen på at dette ble tillagt avgjørende vekt. Dette tilsier at Fylkesmannen i avgjørelsen 8. mars 2019 ikke foretok en tilstrekkelig selvstendig vurdering av saken.

Fylkesmannen må i en sak etter pasient- og brukerrettighetsloven § 7-4 foreta en selvstendig og konkret vurdering av mulig brudd på taushetsplikten. At barnevernet har gitt muntlige råd er ikke irrelevant – og kan tale for at spørsmålet om taushetsplikt ble tatt alvorlig av helsepersonellet. Det kan imidlertid ikke uten videre legges til grunn at barnevernets råd var riktig. En slik samtale kan ha bygget på feilaktige eller ufullstendige opplysninger, og det er ikke gitt at barnevernet har kunnskap om omfanget av helsepersonells taushetsplikt eller vurderte saken riktig.

Psykologens redegjørelse for saken

Fylkesmannens vurdering av taushetsplikten i en sak som denne bør ta utgangspunkt i helsepersonellens egen begrunnelse for hvorfor det ble sendt bekymringsmelding. Ut fra psykologens uttalelse til Fylkesmannen, synes bekymringsmeldingen å ha vært begrunnet med at:

- A «har en liten bror som det må sørges for at ivaretas best mulig, og det er rimelig å anta at han blir påvirket av å ha en alvorlig syk søster»
- foreldrene, i møte om innleggelse av A, svarte avvisende at «han ble tatt vare på» til psykologens spørsmål om As bror ble ivaretatt og om barnevernet var inne i bildet
- situasjonen med A var så alvorlig at bekymringen tilsa meldeplikt uavhengig av hvilken oppfølging broren eventuelt fikk.

Søsterens helseproblemer fremstår her som den helt sentrale begrunnelsen for psykologens bekymringsmelding. Ombudsmannen er enig i at søskens alvorlige psykiske sykdom kan ha betydning for et barns omsorgssituasjon. Det er imidlertid vanskelig å se for seg at et slikt forhold i seg selv kan innebærer at de strenge vilkårene i helsepersonelloven § 33 andre ledd bokstav a er oppfylt.

Det gis enkelte opplysninger om dårlig kommunikasjon og samarbeidsproblemer i forbindelse med behandlingen av søsteren, men det kan tenkes mange grunner til slike samarbeidsproblemer, og de er dermed ikke uten videre egnet til å underbygge at det foreligger alvorlige mangler ved omsorgen for broren. Psykologen opplyser ikke konkret hvorfor hun mener disse omstendighetene sier noe om omsorgssituasjonen for As bror. Tvert imot opplyses det at det «ikke spiller noen rolle hvilken oppfølging broren evt. fikk», tilsynelatende på grunn av den alvorlige situasjonen rundt søsteren. Det er foreldrene som har omsorgsansvaret, og det gis i liten grad noen begrunnelse for hvorfor de ikke anses å følge opp dette ansvaret på en forsvarlig måte.

Vurderingstemaet i helsepersonelloven § 33 andre ledd bokstav a gjelder omsorgen og oppfølgingen barnet mottar, og opplysningene om søsterens helse utgjør ikke i seg selv noen

tilstrekkelig begrunnelse for unntak fra taushetsplikten. Utsagnet om at det ikke spiller noen rolle hvilken oppfølging broren fikk tyder dessuten på at psykologen ikke vurderte saken opp mot vilkårene for bekymringsmelding, eller kan ha misforstått disse.

På denne bakgrunn er det vanskelig å se at de opplysningene psykologen har gitt i sin forklaring til Fylkesmannen gir tilstrekkelig grunnlag for Fylkesmannens konklusjon om at vilkårene etter helsepersonelloven § 33 a var oppfylt.

Begrunnelsen i Fylkesmannens redegjørelse til ombudsmannen

I sitt svar til ombudsmannen har Fylkesmannen utdypet begrunnelsen for sitt syn på taushetsplikten. De peker på flere forhold de mener har betydning, som ikke ble nevnt i deres avslutning av saken. Ombudsmannen har enkelte merknader til disse.

Fylkesmannen mener at søsterens helsejournal inneholder flere opplysninger som har betydning for vurderingen av brorens omsorgssituasjon. Dette gjelder blant annet opplysninger om at mor har opplyst at han har slitt med mobbing og skolevegning, at han «har sårbarhet» og at han er redd for søsteren når hun har det vanskelig. Videre viser de til at det kommer fram at hennes sykdom krevde mye av foreldrenes tid og krefter.

Ombudsmannen er enig i at slike opplysninger kan si noe om barnets situasjon, men det er ikke gitt at de i seg selv er tilstrekkelig til at det er grunn til å tro at det foreligger så alvorlige mangler ved omsorgen at vilkårene for bekymringsmelding er oppfylt.

Fylkesmannen peker også på at psykologen hadde hatt tett kontakt med søsteren og foreldrene i en periode, og ikke var «noen nybegynner i faget, heller ikke når det gjelder vurdering av spørsmålet om når barnevernstjenesten bør kontaktes». De konkluderte derfor med at det var sannsynlighetsovervekt for at hennes bekymring «bygget på mer enn en vag og udefinierbar mistanke», og at bekymringsmeldingen ikke var rettstridig.

Riktignok er det i forarbeidene pekt på at vurderingen vil «..avhenge av forholdene rundt det enkelte barnet, og med utgangspunkt i vedkommendes egen faglige vurdering og det som er tilgjengelig av opplysninger og dokumentasjon», jf. sitat under avsnittet om rettslig utgangspunkt foran.

Fylkesmannen må likevel i en sak etter § 7-4 foreta en selvstendig vurdering av om det foreligger pliktbrudd. Det er ikke tilstrekkelig å vise til psykologens erfaring og kjennskap til familien, eller at det er grunn til bekymring. Det er kun når man er bekymret for så alvorlige omstendigheter som loven angir, at unntaket fra taushetsplikten kommer til anvendelse. Det må derfor presiseres hva bekymringen gjelder, og hvilke konkrete omstendigheter den bygger på. Det kan ikke ombudsmannen se at Fylkesmannen eller psykologen har gjort.

Ombudsmannen har videre merket seg at Fylkesmannen opplyser at manglende oppfyllelse av opplysningsplikten til barnevernstjenesten er et tilbakevendende tema i deres tilsynsarbeid, og at Fylkesmannen derfor i sin behandling av tilsynssaker søker å forhindre at frykten for å bryte taushetsplikten gjør at helsepersonell unnlater å melde sin bekymring til barnevernstjenesten.

Selv om hensynet til å få inn bekymringsmeldinger er viktig, kan det imidlertid ikke innebære at fylkesmannen kan la være å påpeke det som fremstår som uriktig rettsoppfatning hos helsepersonellet. På generelt grunnlag må det være en kjerneoppgave for fylkesmannen å veilede helsepersonell om regelverket på området. Det vil neppe bidra til å redusere en eventuell frykt for å gi melding til barnevernet at Fylkesmannen unnlater å påpeke feil om regelverket, og lar være å oppklare usikkerhet. Nettopp avveiningen mellom hensynene bak meldeplikten og taushetsplikten var sentral ved lovgivers utforming av de lovbestemmelsene som er tema i saken, og Fylkesmannen må forholde seg til denne grensen.

Ombudsmannen er likevel enig i at regelverket kan sette helsepersonell i en vanskelig situasjon. Enten gjelder taushetsplikten, eller så gjelder meldeplikten, og i vanskelige grensetilfeller kan helsepersonellet stå i fare for å bryte den ene eller den andre plikten. Det må derfor være rom for at helsepersonellet foretar skjønnsmessige vurderinger som vanskelig kan overprøves eller underkjennes av andre. Forutsetningen er at det faktisk er foretatt en vurdering av sakens opplysninger opp mot lovens vilkår, og at vurderingen fremstår som saklig og forsvarlig.

Samlet vurdering av Fylkesmannens avgjørelse om taushetsplikt

Fylkesmannen synes i stor grad å ha vektlagt generelle trekk ved saken, som at barnevernet hadde gitt råd, og at psykologen var erfaren og hadde kjennskap til familien. Det er godt mulig at risikoen for brudd på taushetsplikten generelt vil være mindre under slike omstendigheter. Slike generelle trekk ved saken kan imidlertid ikke fri Fylkesmannen fra å foreta en selvstendig vurdering av vilkårene for unntak fra taushetsplikten med utgangspunkt i psykologens begrunnelse til Fylkesmannen. Pasient- og brukerrettighetsloven § 7-4 forutsetter at Fylkesmannen selv foretar en konkret vurdering av om det er begått pliktbrudd.

De omstendighetene Fylkesmannen peker på i sin avgjørelse – rådet fra barnevernet og psykologens egen begrunnelse – kan vanskelig gi et tilstrekkelig grunnlag for konklusjonen om at omsorgssituasjonen er slik at vilkårene for unntak fra taushetsplikten er oppfylt. Det er heller ikke gitt at de omstendigheter Fylkesmannen senere har pekt på overfor ombudsmannen nødvendigvis tilsier at det foreligger «alvorlig svikt i den daglige omsorgen».

Ombudsmannen er på denne bakgrunn kommet til at Fylkesmannen ikke har foretatt en tilstrekkelig selvstendig og forsvarlig vurdering av om det foreligger brudd på taushetsplikten.

På denne bakgrunn ber ombudsmannen om at Fylkesmannen behandler denne delen av tilsynssaken på nytt. Det understrekes at ombudsmannen ikke har tatt stilling til om det foreligger brudd på taushetsplikten. Dersom Fylkesmannen legger til grunn at psykologen sannsynligvis har vektlagt andre momenter enn de hun eksplisitt har redegjort for, er dette noe Fylkesmannen bør utrede nærmere. I en eventuell ny henvendelse til psykologen kan det også være grunn til å veilede om vilkårene i helsepersonelloven § 33 andre ledd bokstav a).

Konklusjon

Sivilombudsmannen er kommet til at Fylkesmannen ikke har foretatt en tilstrekkelig selvstendig og forsvarlig vurdering av om det foreligger brudd på taushetsplikten. At psykologen hadde lang erfaring og fulgte råd fra barneverntjenesten kunne ikke begrunne at vilkårene er oppfylt.

Fylkesmannen har i sin avgjørelse og ovenfor ombudsmannen også vist til noen opplysninger om søsterens psykiske helseproblemer og psykologens samarbeidsproblemer med foreldrene, men heller ikke disse opplysningene gir tilstrekkelig grunnlag for konklusjonen om at vilkårene for unntak fra taushetsplikten er oppfylt. Fylkesmannen bes derfor behandle den delen av saken som gjelder mulig brudd på taushetsplikt på nytt.

22.12.2020 (2020/291)